

Sygn. akt IV KZ 11/20

POSTANOWIENIE

Dnia 12 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki

w sprawie **K. K. i P. K.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 12 czerwca 2020 r.,

zażalenia obrońcy skazanych na zarządzenie Przewodniczącego Wydziału Sądu Okręgowego w R. z dnia 10 lutego 2020 r., sygn. akt III WKK (...),

o odmowie przyjęcia kasacji od wyroku Sądu Okręgowego w R. z dnia 26 listopada 2019 r., sygn. akt III Ka (...), utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 15 kwietnia 2019 r., sygn. akt II K (...),

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w R. , wyrokiem z dnia 26 listopada 2019 r., sygn. akt III Ka (...), utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 15 kwietnia 2019 r., sygn. akt II K (...), na mocy którego K. K. i P. K. zostali uznani za winnych popełnienia przypisanych im przestępstw z art. 216 § 1 k.k., za co wymierzono im odpowiednio karę ograniczenia wolności i karę grzywny.

W jednym piśmie procesowym kasacje od tego wyroku wniósł obrońca skazanych. Podniósł w nich zarzuty rażącego naruszenia prawa, a to: a) art. 216 § 3 k.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. oraz b) art. 424 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 k.p.k.

Zaskarżonym zarządzeniem z dnia 10 lutego 2020 r., odmówiono przyjęcia tych kasacji z uwagi na ich niedopuszczalność.

Na zarządzenie to zażalenie złożył obrońca skazanych. Zarzucił w nim naruszenie art. 523 k.p.k., polegające na uznaniu, że kasacja na korzyść może być wniesiona wyłącznie w razie skazania na bezwzględną karę pozbawienia wolności, a nadto z uwagi na to, że skarżący nie wskazali, czy miały miejsce uchybienia określone w art. 439 k.p.k.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia, nakazanie przyjęcia kasacji i podjęcia dalszych czynności w postępowaniu przedkasacyjnym zgodnie z treścią art. 530 § 1 k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie to jest całkowicie bezzasadne i wobec tego nie mogło zostać uwzględnione. W pełni prawidłowo bowiem odmówiono przyjęcia kasacji skazanych.

W myśl art. 523 § 2 k.p.k., kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Ograniczenie to nie dotyczy tylko kasacji strony wniesionej z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k.).

Odnosząc powyższe do realiów rozpatrywanej sprawy stwierdzić trzeba, że K. K. i P. K. nie zostali skazani na bezwzględną karę pozbawienia wolności, a ich obrońca nie wniósł przy tym kasacji z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. Dlatego też prawidłowo odmówiono przyjęcia kasacji wobec ich niedopuszczalności w takim układzie procesowym.

Oceny tej nie może zmienić wniesione zażalenie. Zarzucono w nim obrazę art. 523 k.p.k., nie precyzując, o którą jednostkę redakcyjną konkretnie chodzi. Domyślać się jedynie można, że skarżący miał na myśli § 2 i 4 art. 523 k.p.k. Co kluczowe jednak, obrońca w uzasadnieniu zażalenia nie podjął nawet próby przedstawienia jakiegokolwiek argumentacji wskazującej na zasadność sformułowanego przez siebie zarzutu. Za próbę taką nie może być z pewnością potraktowane powołanie się na treść zarzutów kasacji (jak już wskazano spoza

kręgu bezwzględnych przyczyn odwoławczych) i okoliczność nieodniesienia się do wniosku o zwolnienie od opłaty od kasacji.

Mając na uwadze przytoczone tu okoliczności, wobec uznania, że zaskarżone zarządzenie o odmowie przyjęcia kasacji wydano zgodnie z prawem, Sąd Najwyższy utrzymał je w mocy.

Z tych wszystkich względów orzeczono, jak na wstępie.